

WOJCIECH GÓRNY (1932—1961)

Gdy zeszyt niniejszy przygotowany był już do druku, katedra języka polskiego Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego poniosła dotkliwą stratę. W dniu 28 listopada 1961 roku zmarł po ciężkiej chorobie Wojciech Górny, starszy asystent katedry języka polskiego, jeden z najzdolniejszych młodych językoznawców polskich.

Urodzony 29 marca 1932 roku, studiował w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim w latach 1950—1955 na Wydziale Nauk Humanistycznych (sekcja filologii polskiej), ubocznie na Wydziale Filozofii Chrześcijańskiej. Po odbyciu seminariów pod kierunkiem: prof. Ireny Sławińskiej (teoria literatury), prof. Tadeusza Brajerskiego (język polski), O. doc. Mieczysława A. Krąpca OP (metafizyka) uzyskał w lutym 1955 roku tytuł magistra w zakresie filologii polskiej na podstawie pracy pt. Przegląd gwar powiatu chełmskiego. W ciągu roku 1955 przebywał w Krakowie, współpracując w Zakładzie Językoznawstwa PAN (pracownia słownika gwar polskich). W 1955 roku wrócił do swego środowiska macierzystego, przyjmując obowiązki aspiranta, od lutego 1957 roku asystenta KUL. Awans na starszego asystenta uzyskał w lutym 1960 roku. Zarówno w latach studiów jak i po magisterium czynny był na wielu polach. Już na pierwszym roku studiów założył niezmiernie ruchliwą w czasie jego prezesury sekcję językoznawczą przy Kole Polonistów Studentów KUL. Następnie kierował sprawnie całością Koła, później przewodniczył Radzie Uczelnianej Zrzeszenia Studentów Polskich przy KUL, reprezentując młodzież uczelni w roku 1957 i 1958 w Paryżu. Oba wyjazdy wykorzystał dla pracy w bibliotekach paryskich.

Jako prelegent udzielał się wielokrotnie w Towarzystwie Literackim im. Adama Mickiewicza, w Towarzystwie Miłośników Języka Polskiego, wygłaszając prelekcje o poprawności języka, o gwarach polskich, o kluczowych problemach stylistyki i składni, o języku naszych wielkich pisarzy, o teatrze itp. Z zapałem pisywał interesujące artykuły społeczne, wnikliwe recenzje teatralne, nawet opowiadania przynoszące mu nagrody. W latach ostatnich aktywnie uczestniczył w międzynarodowych konfe-

rencjach poetyki odbywanych corocznie w Polsce. Kontaktował się z prof. Jakobsonem (USA), stale współpracował z prof. Renatą Marią Mayenową z Instytutu Badań Literackich PAN. Na wymienionych konferencjach przedstawiał referaty, w dyskusjach przemawiał — śladami ludzi renesansu — jako *homo trium linguarum*.

Twórczością naukową objął wiele dziedzin językoznawstwa i poetyki: dialektologię, ortoepię i ortografię, stylistykę, składnię, historię języka. Prace ogłaszał m. in. w „Pamiętniku Literackim”, w „Języku Polskim”, w „Poradniku Językowym”, w „Zeszytach Naukowych KUL”, w „Rocznikach Humanistycznych”, w „Tygodniku Powszechnym”, w „Więzi”, w „Twórczości”, w „Kamienie”. Od drobnego ale ważnego artykułu pt. *Osobliwości fonetyki międzywyrazowej w Chełmszczyźnie* („Język Polski”, 1956, nr 1) wiodła konsekwentna droga rozwojowa aż po niezmiernie cenną rozprawę pt. *O stylistycznej interpretacji składni* („Pamiętnik Literacki”, 1960, z. 2). Idąc do szpitala w chorobie, która okazała się śmiertelna, pozostawił na maszynie niedokończoną, ale bardzo już zaawansowaną pracę doktorską pt. *Składnia przytoczenia w języku polskim* — pisaną pod kierunkiem prof. Zenona Klemensiewicza z Uniwersytetu Jagiellońskiego.

W Towarzystwie Naukowym KUL piastował godność członka — współpracownika. W latach asystentury przykładał się pracami do każdego zeszytu polonistycznego „Roczników Humanistycznych”, na posiedzeniach Wydziału Historyczno-Filologicznego jak również Komisji Badań Literatury Katolickiej prezentował swe osiągnięcia w doskonałych referatach i interesujących wypowiedziach dyskusyjnych. Włączał się ofiarnie do każdej inicjatywy zbiorowej. Wystarczyło mu zasygnalizować, że przygotowuje się rocznik poświęcony Słowackiemu — przegląd badań nad językiem poety pióra Wojciecha Górnego nadszedł w odpowiednim terminie do komitetu redakcyjnego. Na inicjatywę zeszytu poświęconego Krasińskiemu — nie w pełni zrealizowaną — zareagował nadesłaniem doskonałej pracy pt. „*Rzyna i Biblia, dwa hieguny w stylizacji przytoczeniowej u Krasińskiego* („Roczniki Humanistyczne” X 1 — 1961). W niniejszym zeszycie współpracował jako sekretarz redakcji. Jego pamięci poświęca Wydział Historyczno-Filologiczny ten zeszyt „Roczników”.